

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 298/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. H. st., N., a I. H. ml., N., t. č. obaja vo výkone trestu a vo väzbe, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a porušenia čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry G. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 599/10, postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp/49/2010 a jeho uzneseniami z 3. októbra 2010 a 8. decembra 2010 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo/63/2010 a jeho uznesením z 11. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. st. a I. H. ml. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2011 doručená sťažnosť I. H. st., N., a I. H. ml., N., t. č. obaja vo výkone trestu a vo väzbe (ďalej aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3

a 5, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a porušenia čl. 2 ods. 3 ústavy postupom Okresnej prokuratúry G. (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 599/10, postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp/49/2010 a jeho uzneseniami z 3. októbra 2010 a 8. decembra 2010 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo/63/2010 a jeho uznesením z 11. januára 2011.

Zo sťažnosti a z predložených príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru B., Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru B. sp. zn. PPZ-237/BOK-B2-2010 z 1. októbra 2010 bolo proti sťažovateľom začaté trestné stíhanie a bolo im vznesené obvinenie za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami spolupáchateľstvom podľa § 20, § 294 ods. 1, 2, 3 a 4 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami spolupáchateľstvom podľa § 20, § 295 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Sťažovatelia uviedli, že návrh okresnej prokuratúry na vzatie do väzby sp. zn. 2 Pv/599/10 z 2. októbra 2010 im bol doručený až 11. januára 2011, pričom na návrhu nebolo vyznačené, kedy bol podaný na okresný súd. Domnievajú sa, že „v čase, kedy rozhodovali o našom vzatí do väzby... na okr. súde v Galante, vôbec neexistoval, nikdy predtým nebol vydaný prokurátorkou a ani nikdy nebol doručený sudcovi pre prípravné konanie. Preto tvrdím, že bol zo strany prokuratúry v G. hrubo porušený zákon, nakoľko nebola dodržaná 24 hodinová lehota na odovzdanie obvinených súdu. ...

Predovšetkým namietam nezákonné doručenie návrhu na vzatie do väzby až 11. 1. 2011... z ustanovení § 72 ods. 2 Tr. poriadku vyplýva, že návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému..., aby sa k nim obvinený mal možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť. ...

Domová prehliadka vykonaná PZ ÚBOK B. dňa 30. 09. 2010 v N., bola nezákonne vykonaná, nakoľko nikdy nebol vydaný príkaz na domovú prehliadku sudcom pre prípravné konanie, takýto príkaz na domovú prehliadku na uvedených adresách (Š., N. a P., N.)

jednoducho neexistuje a taktiež nikdy takýto príkaz na domovú prehliadku nebol doručený vlastníkovi alebo užívateľovi obydlia.“.

I. H. st. namietal, že počas domovej prehliadky „boli príslušníkmi PZ... zabavené zbrane, ktoré som... riadne kúpil ako vášnivý zberateľ zbraní... môj syn... s touto mojhou zbierkou zbraní nikdy nič nemal spoločné... strelné zbrane som zakúpil legálne... expanznú zbraň si v... uvedených predajniach môže zakúpiť každý občan s platným občianskym preukazom, ktorý nemusí byť držiteľom zbrojného pasu“.

V sťažnosti sťažovatelia poukazujú na to, že z odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 3. októbra 2010 o vzatí do väzby vyplýva, že „u syna neboli jednoznačne dané dôvody väzby v zmysle § 71 Tr. poriadku.

Ďalej namietam proti rozhodnutiu Krajského súdu Trnava dňa 11. 01. 2011 predsedníčkou senátu..., ktorá zastávala názor, že u oboch obvinených sú dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) písm. c) Tr. por., existenciu dôvodov väzby videl Krajský súd Trnava v hrozbe vysokého trestu a v tom, že sme boli obaja v minulosti trestne stíhaný, s čím zásadne nesúhlasím..., pretože vysoký trest je taký trest pri ktorom je dolná hranica sadzby 8 rokov, u nás je dolná hranica 7 rokov – 10 rokov. Taktiež nesúhlasím, že ja I. H. st. mám trestnú minulosť...“.

Čo sa týka namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, uviedli, že o ich vzatí do väzby rozhodoval 3. októbra 2010 JUDr. S. (sudca okresného súdu) a o ich žiadosti o prepustenie z väzby rozhodovala 8. decembra 2010 sudkyňa JUDr. S. (sudkyňa okresného súdu).

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd

„zrušil všetky doteraz nezákonné rozhodnutia okr. prokuratúry G. č. 2 Pv 599/10, zo dňa 2. 10. 2010, Okresného súdu Galanta č. 1 Tp 49/2010, zo dňa 3. 10. 2010, Krajského súdu v Trnave č. 3 Tpo/63/2010, zo dňa 11. 1. 2011.

... priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 35.000,- EUR od okr. prokuratúry v G., od okr. súdu v Galante a od Krajského súdu v Trnave

... okamžite prepustil z väzby na slobodu... obv. I. H. st. a I. H. ml. “.

Sťažovatelia svojím podaním žiadali o ustanovenie zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom a tiež, aby im ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

Predmetnú sťažnosť podpísal I. H. st. s tým, že k svojmu podpisu priložil doložku „*podpisujem za syna I. H. ml. “.*

Ústavný súd podľa údajov poskytnutých vyšetrovatelkou Prezídia Policajného zboru B., Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru B. z vyšetrovacieho spisu sp. zn. PPZ-237/BOK-B2-2010 zistil tieto skutočnosti:

Sťažovateľom bola obmedzená osobná sloboda 30. septembra 2010 o 20.10 h., keď boli zadržaní ako podozriví, boli oboznámení o dôvodoch zadržania a boli vypočutí ako podozriví. O zadržaní sťažovateľov bola spísaná zápisnica, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu. Dňa 1. októbra 2010 bolo sťažovateľom vznesené obvinenie pre vymedzený skutok, pričom sťažovatelia boli vypočutí ako obvinení. Dňa 2. októbra 2010 bol okresnému súdu doručený návrh na vzatie sťažovateľov do väzby. Okresný súd rozhodol o vzatí sťažovateľov do väzby 3. októbra 2010 uznesením sp. zn. 1 Tp/49/2010.

Domová prehliadka na Š. v N. bola vykonaná 30. septembra 2010 s tým, že príkaz na domovú prehliadku bol doručený toho istého dňa manželke I. H. st., I. H.

Domová prehliadka na P. v N. bola vykonaná 30. septembra 2010, pričom išlo o byt, ktorý má prenajatý I. H. ml. a jeho manželka. Príkaz na domovú prehliadku prevzal I. H. ml. 30. septembra 2010.

Prehliadka v nebytových priestoroch v obci Trnovec nad Váhom na vymedzených parcelách, ktoré užíva I. H. st., bola vykonaná 30. septembra 2010. Príkaz na prehliadku

iných priestorov a pozemkov bol doručený I. H. st. a aj majiteľovi predmetných objektov R. L.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil

za porušovateľa svojich práv [čl. 2 ods. 2 ústavy (napr. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 415/09)]. Sťažovatelia v navrhovanom petite jednoznačne označili orgány verejnej moci, ktoré považujú za porušiteľov nimi označených základných práv. Čo sa týka identifikácie namietaného porušenia základných práv sťažovateľov, tá pomerne jednoznačne vyplynula z obsahu/odôvodnenia sťažnosti; sťažovatelia ich porušenie vo vzťahu k jednotlivým sťažovateľom nediferencujú celkom jednoznačne. Keďže v časti sťažnosti označenej ako „petit“ (návrh na rozhodnutie, ktorého sa domáhajú) sťažovatelia jednoznačne označili ako porušovateľov svojich základných práv okresnú prokuratúru, okresný súd a krajský súd, ústavný súd vymedzil predmet sťažnosti na základe jej obsahu tak, že je ním tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5, čl. 48 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 3 listiny a porušení čl. 2 ods. 3 ústavy

- postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 599/10,
- postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp/49/2010 a jeho uzneseniami z 3. októbra 2010 a 8. decembra 2010 o zamietnutí žiadosti I. H. st. a I. H. ml. o prepustenie z väzby na slobodu, o neprijatí ich písomného sľubu a o neprijatí peňažnej záruky a
- postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo/63/2010 a jeho uznesením z 11. januára 2011 o zamietnutí sťažnosti I. H. st. a I. H. ml.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 21 ods. 2 ústavy domová prehliadka je prípustná len v súvislosti s trestným konaním, a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu. Spôsob vykonania domovej prehliadky ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Podľa čl. 8 ods. 3 listiny obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať iba v prípadoch ustanovených v zákone. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 24 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 24 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo ju prepustiť na slobodu.

K definovaniu vzťahu čl. 8 ods. 3 listiny a čl. 17 ods. 3 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. I. ÚS 141/04, I. ÚS 100/04 a III. ÚS 220/04) uvádza, že podľa čl. 152 ods. 1 a 4 ústavy má ústava prednosť nielen pred zákonmi a podzákonnými normatívnymi právnymi aktmi, ale i pred ústavnými zákonmi, teda i pred listinou. Ak teda čl. 17 ods. 3 ústavy ustanovuje lehotu 48 hodín a čl. 8 ods. 3 listiny pre rovnaké situácie lehotu 24 hodín, tak platí čl. 17 ods. 3 ústavy, čiže lehota 48 hodín.

A. K sťažnosti I. H. ml.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažnosť za I. H. ml., podal I. H. st. Tento záver vyplýva z toho, že vlastnou rukou písanú sťažnosť podpísal I. H. st. s tým, že k svojmu podpisu pripojil doložku „*podpisujem za syna I. H. ml.*“. Z priložených rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že obaja sťažovatelia sú v označenom trestnom konaní podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom podľa § 295 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona trestne stíhaní, a teda sú stranami trestného konania.

Ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich (I. ÚS 56/98).

Je potrebné tiež uviesť, že sťažnosť nie je bežným opravným prostriedkom, ktorý je k dispozícii všetkým stranám predchádzajúcich konaní na zvrátenie pre nich nepriaznivého priebehu alebo výsledku konania. Účelom sťažnosti je rozhodovanie o tom, či napadnuté orgány verejnej moci svojím postupom a rozhodnutím rešpektovali alebo chránili základné práva a slobody fyzických alebo právnických osôb. Len na základe sťažnosti osoby, ktorá je nositeľom základných práv, a po zistení, že orgán verejnej moci porušil jej základné práva, možno kasáciou zvrátiť priebeh alebo výsledok napadnutého konania.

Na konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno aplikovať § 308 ods. 2, resp. § 186 ods. 2 Trestného poriadku o oprávnení príbuzných v priamom rade podávať odvolania a sťažnosti v prospech obvineného alebo obžalovaného. Ústavný súd poukazuje tiež na § 31a zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ustanovenia Trestného poriadku sa použijú primerane aj na konanie pred ústavným súdom, ak to povaha veci nevyklučuje. V tomto prípade povaha konania o sťažnosti fyzických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje aplikáciu uvedených ustanovení Trestného poriadku. V konaní o sťažnosti sa možno domáhať len ochrany svojich práv (II. ÚS 128/95, I. ÚS 43/98, I. ÚS 56/98, III. ÚS 41/00).

Pretože sťažnosť ústavnému súdu za I. H. ml. podal jeho otec I. H. st. (ďalej len „sťažovateľ“), ústavný súd dospel k záveru, že v časti týkajúcej sa I. H. ml. ide o sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou, preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

B. K sťažnosti I. H. st.

B.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 3 listiny vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Pv 599/10 postupom okresnej prokuratúry a návrhom na vzatie sťažovateľa do väzby z 2. októbra 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (m. m. I. ÚS 78/99).

Účinná ochrana základných práv a slobôd sťažovateľa sa zabezpečuje prostredníctvom opravného prostriedku, ktorý má k dispozícii a ktorý mu umožňuje odstrániť ten stav, ktorý považuje za porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 6/96).

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa proti postupu okresnej prokuratúry v súvislosti s návrhom na vzatie do väzby a nedodržania príslušných lehôt, ústavný súd uvádza, že tieto skutočnosti mohol a mal sťažovateľ namietat' pred okresným súdom, resp. krajským súdom. Všeobecné sudy sa týmito skutočnosťami mali zaoberat' pri rozhodovaní o návrhu na vzatie sťažovateľov do väzby. Ústavný súd nemá právomoc preskúmat' námietky sťažovateľa proti postupu okresnej prokuratúry ani jej návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, pretože tieto je oprávnený a povinný preskúmat' iný súd v systéme všeobecného súdnictva.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 599/10 z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Sťažovateľ označil v petite sťažnosti za porušiteľa svojich práv okresnú prokuratúru, okresný súd a krajský súd, a preto ústavný súd, súc viazaný petitom na rozhodnutie, posudzoval sťažnosť len z pohľadu namietaného porušenia jeho práv označenými orgánmi verejnej moci.

B.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 3 listiny uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 3. októbra 2010 o jeho vzatí do väzby a uznesením okresného súdu č. k. 1 Tp/49/2010-44 z 8. decembra 2010 o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, o neprijatí písomného sľubu a o neprijatí peňažnej záruky ponúknuťej I. H. na nahradenie väzby sťažovateľa

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 83/2011).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv napadnutými uzneseniami okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby a o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať podaním sťažnosti proti nim podľa

§ 83 ods. 1 v spojení s § 185 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 3. októbra 2010 a uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Tp/49/2010-44 z 8. decembra 2010 odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

B.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 3 listiny uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011

Predmetom sťažnosti sťažovateľa v tejto časti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 3 listiny napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 8. decembra 2010, ktorým okresný súd zamietol jeho žiadosť o prepustenie na slobodu. Podstatou sťažnosti sťažovateľa v tejto časti je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu, ktorý vyslovil v napadnutom uznesení, pričom sa domnieva, že väzba je nezákonná, pretože pre ňu neexistujú zákonné dôvody.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Odvolací súd nemal pochybnosti, že na základe doposiaľ vykonaného dokazovania možno ustáliť, že skutok, pre ktorý sa voči obvineným vedie trestné stíhanie, sa stal a že existujú dôvody na podozrenie, že sa tohoto dopustili obvinení. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že zbrane zaistené pri prehliadke iných priestorov a pozemkov dňa 30. 10. 2010 boli zadovážené obvinenými, boli prechovávané v priestoroch, ktoré si na tento účel prenajal I. H. . V zmysle zmluvy o prenájme nebytových priestorov (č. l. 118) nie je zrejmé, či túto uzavrel obvinený I. H. st. alebo I. H. ml., avšak z výpovede R. L. vyplýva, že pokiaľ ho I. H. kontaktoval za účelom prenájmu tak z toho dôvodu, že predtým poznal jeho syna I. H. ml.

Odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa naďalej zastáva názor, že u oboch obvinených sú dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku. Existenciu

týchto dôvodov väzby videl odvolací súd jednak v hrozbe vysokého trestu, ktorý obom obvineným, v prípade uznania ich viny, hrozí z trestnej minulosti oboch obvinených. Z odpisu z registra trestov bolo zistené, že títo boli v minulosti viackrát súdne trestaní a to aj za násilnú trestnú činnosť, čo odôvodňuje a zvyšuje obavu, že by mohli v budúcnosti v páchaní trestnej činnosti pokračovať. Pri hodnotení osôb obvinených a ich sklonov k páchaniu trestnej činnosti prihliadol odvolací súd aj na zahladené odsúdenia. Jedná sa o konkrétnu skutočnosť, z ktorej možno vyvodit' odôvodnené obavy.

Vzhľadom na závažnosť a rozsah trestnej činnosti, ktorá je obvineným kladená za vinu bol správny postup súdu I. stupňa, keď neprijal písomný sľub obvinených ako náhradu väzby, keď aj odvolací súd mal za to, že takýto sľub nie je dostatočnou zárukou a to aj s prihliadnutím na osoby obvinených.

Rovnako neboli splnené ani podmienky na prijatie peňažnej záruky ako náhrady za väzbu, pretože prijatie takejto záruky by nebolo dostatočné vzhľadom na osoby obvinených a závažnosť trestnej činnosti tak, ako už bolo uvedené už vyššie. Z tohoto dôvodu súd I. stupňa nepochybil ak ohľadom ponúkanej peňažnej záruky nevypočul I. H., ktorá túto záruku ponúkala.“

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ho skúmať vo vzájomnej súvislosti s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 342/2010). Z toho dôvodu je pre ústavný súd relevantné skúmať aj odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu.

Okresný súd v relevantnej časti svojho uznesenia č. k. 1 Tp/49/2010-44 z 8. decembra 2010 uviedol:

„Dôvod väzby u oboch obvinených je daný podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku, nakoľko je dôvodná obava, že vzhľadom na trestnú sadzbu pri súčasnej právnej kvalifikácii ich protiprávneho konania, by mohli ujsť alebo sa skrývať s prihliadnutím aj na momentálny zdravotný stav I. H. st. I keď predmety - zbrane, ktoré boli použité a určené na spáchanie trestnej činnosti boli políciou zabavené, treba poukázať na tú skutočnosť, že ich obvinení mali uložené na viacerých miestach. Nie je vylúčené, že ešte takéto miesto

existuje. Okrem toho treba poukázať na osobu obvinených, hlavne na trestnú minulosť obv. I. H. ml. Ide teda o skutočnosti, ktoré predpokladajú dôvodnú obavu z pokračovania trestnej činnosti, teda dôvod väzby je daný aj podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Z uvedeného dôvodu sudca pre prípravné konanie žiadosti oboch obvinených zamietol.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ods. 5 ústavy (v spojení s čl. 17 ods. 2 a 3 ústavy) vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím

sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 271/07, III. ÚS 177/08, III. ÚS 285/2010).

Ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní postupov všeobecných súdov rozhodujúcich o zákonnosti väzby nie je jeho úlohou, aby posudzoval smer vedenia vyšetrovania alebo aby sa zaoberal vhodnosťou a opodstatnenosťou získavaných dôkazov, ktoré podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní a následne aj všeobecných súdov sú významným prostriedkom na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Pritom je podstatné, aby tieto závery boli dostatočne odôvodnené, teda aby boli preukázané zistenými skutkovými okolnosťami, aby ich dôvodnosť vychádzala z relevantnej právnej normy a aby ako celok pôsobili presvedčivo. Len vtedy, ak ústavný súd zistí splnenie tvrdených predpokladov v rozhodnutiach všeobecných súdov, vylúči svojvôľu a nezákonnosť ich postupov.

Podľa názoru ústavného súdu je rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu potrebné považovať za rozhodnutie, ktoré ako celok pôsobí presvedčivo a ktoré nevyvoláva žiadne pochybnosti o správnosti prijatých záverov. Ústavný súd konštatuje, že dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je u sťažovateľa daná tak skutkovými, ako aj právnymi dôvodmi. Krajský súd rozhodnutie o dôvodnosti ďalšieho trvania útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odôvodnil konkrétnymi skutočnosťami týkajúcimi sa osoby sťažovateľa a okolnosťami prípadu, ktoré reálne odôvodňujú obavu z toho, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu. Krajský súd prihliadol na hrozbu vysokého trestu (od 7 do 10 rokov trestu odňatia

slobody), ktorého uloženie sťažovateľovi hrozí. Z odôvodnenia rozhodnutia zároveň vyplýva, že hrozba vysokého trestu nie je jediným dôvodom ďalšieho trvania väzby. Ďalšími dôvodmi boli okolnosti prípadu, ktoré spočívali v tom, že zbrane určené alebo použité na páchanie trestnej činnosti mali sťažovatelia ukryté na viacerých miestach, nie je preto vylúčené, že stále existujú neobjavené miesta s ukrytými zbraňami. Krajský súd tiež poukázal na trestnú minulosť sťažovateľa, pričom aj zahladené odsúdenia považoval za skutočnosť, ktorá reálne odôvodňuje obavu z následku podľa ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. V súvislosti so zdravotným stavom sťažovateľa ústavný súd poukazuje na judikatúru všeobecných súdov, podľa ktorej choroba obvineného nie je dôvodom, aby bol prepustený z väzby, ak jej dôvody trvajú. Dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil krajský súd už spomenutými okolnosťami spáchaného skutku a trestnou minulosťou sťažovateľa, ktoré predpokladajú dôvodnú obavu z pokračovania trestnej činnosti.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočne ozrejmil, ktoré okolnosti boli podkladom pre prijatie záveru o nevyhnutnosti zotrvania sťažovateľa vo väzbe, a tieto dôvody boli jednoznačné a konkrétne. Odvolanie sa na hrozbu uloženia vysokého trestu, na konkrétne okolnosti spáchaného skutku a na trestnú minulosť sťažovateľa sú dostatočnými dôvodmi trvania útekovvej a preventívnej väzby sťažovateľa [§ 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku]. Tieto okolnosti považoval krajský súd za dôvody, pre ktoré nebolo možné nahradiť väzbu písomným sľubom sťažovateľa, prípadne peňažnou zárukou.

Väzba je výrazným zásahom do osobnej slobody obvineného a môže trvať len nevyhnutnú dobu. Maximálna dĺžka väzobného stíhania je pritom ustanovená zákonom (Trestným poriadkom) daná, ale skutočnosti, ktoré ju ovplyvňujú, závisia od zistení, ktoré tu boli pri vzatí obvineného do väzby a dosiaľ nepominuli, a od okolností, ktoré vyplývajú z priebehu trestného konania.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je toho názoru, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené

alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označeným článkom ústavy. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

B.4 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011

Podľa názoru sťažovateľa uznesením okresného súdu č. k. 1 Tp/49/2010-44 z 8. decembra 2010 došlo aj k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pričom krajský súd svojím uznesením sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011 toto pochybenie okresného súdu podľa názoru sťažovateľa nenapravil. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy malo dôjsť tým, že o jeho vzatí do väzby rozhodol na okresnom súde JUDr. M. S. ako sudca pre prípravné konanie, o žiadosti o prepustenie z väzby však rozhodla JUDr. E. S. ako sudkyňa pre prípravné konanie.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011 uviedol:

„Odvolací súd za neopodstatnené považoval sťažnosti obvinených aj v tej časti, kde namietali, že o ich žiadostiach bolo rozhodnuté nezákonným sudcom. Je zrejmé, že v tomto štádiu konania rozhoduje o väzbe sudca pre prípravné konanie, ktorému napadne vec v súlade s rozvrhom práce. Nejedná sa vždy o toho istého sudcu, ktorý ako sudca pre prípravné konanie rozhodoval o vzatí do väzby. O návrhoch prokurátora na vzatie do väzby rozhoduje ten sudca, ktorý má v čase podania návrhu a rozhodovania v mimo pracovnom čase službu ako sudca pre prípravné konanie.“

Ústavný inštitút zákonného sudcu je založený predovšetkým na zákonom určenej právomoci, ako aj vecnej a miestnej príslušnosti súdu. Okrem toho je potrebné vziať do úvahy rozvrh práce, ktorý určuje sudcu alebo senát príslušný na rozhodnutie konkrétneho prípadu (obdobne II. ÚS 47/99, I. ÚS 11/01, III. ÚS 285/2010).

Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, II. ÚS 417/06, III. ÚS 285/2010).

Podľa názoru ústavného súdu má rozvrh práce zásadný význam pre uplatnenie ústavného práva na zákonného sudcu. Zákonným sudcom môže byť ktorýkoľvek sudca daného súdu, ktorý sa podľa rozvrhu práce má stať sudcom v danej veci. Elementárnou podmienkou v tomto prípade však je, aby sa vec pridělila v súlade s rozvrhom práce pre daný kalendárny rok, v ktorom je vec oprávnenej osoby doručená tomuto súdu (IV. ÚS 3/08).

Podľa rozvrhu práce na rok 2010 okresného súdu sp. zn. Spr 1130/2009 účinného od 1. januára 2010 [dostupného na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky www.justice.gov.sk; (ďalej len „rozvrh práce“)] do súdneho registra „Tp“ (register trestných vecí prípravného konania) sa zapisuje najmä:

- a) návrh na ustanovenie obhajcu,
- b) návrh na vydanie príkazu na zatknutie,
- c) návrh na vydanie zatýkacieho rozkazu,
- d) návrh na vzatie obvineného do väzby,
- e) nariadenie vyšetrenia duševného stavu,
- f) sťažnosť proti rozhodnutiu o zaistení majetku,
- g) návrh na vydanie príkazu na domovú prehliadku (s. 13 rozvrhu práce).

Podľa rozvrhu práce okresného súdu trestný úsek tvoria 3 oddelenia 1T, 2T a 3T, pričom v oddelení „1T“ je predsedom senátu JUDr. M. S., v oddelení „2T“ je predsedníčkou senátu JUDr. E. S. a v oddelení „3T“ je predsedom senátu JUDr. D. M. (s. 21 rozvrhu práce).

Odborom pôsobnosti sudcov v súdnych oddeleniach 1T, 2T a 3T je zhodne pre sudcu v každom z uvedených súdnych oddelení rozhodovanie v trestných veciach reg. T – 1/3 nápadu, vybavovanie vecí Nt, Td, Tcud – 1/3 nápadu, Tp (s. 26 rozvrhu práce).

Z prílohy č. 3 rozvrhu práce označenej ako „Rozvrh pohotovostných služieb“ vyplýva, že súdny register „Tp“ sa z hľadiska vecného zamerania člení na oddelenie 1Tp, 2Tp, 3Tp, 4Tp, 5Tp a Protokol utajovaných písomností (s. 39 rozvrhu práce).

Podľa prílohy č. 3 rozvrhu práce sudcovia v pohotovosti konajú v oddelení 1Tp o väzbách obvineného v prípravnom konaní, o príkaze na dodanie do väzby a o vydaní príkazu na zatknutie a vydanie zatýkacieho rozkazu (s. 39 rozvrhu práce).

Podľa prílohy č. 3 rozvrhu práce zaradenie sudcov do pohotovostných služieb sa vykoná na základe štvrtročného plánu pohotovostných služieb okresného súdu. Pohotovostné služby vykonávajú sudcovia trestného úseku JUDr. E. S., JUDr. M. S. a JUDr. D. M. (s. 40 rozvrhu práce).

Podľa „Rozvrhu služieb pohotovosti“ pre účely trestného konania na okresnom súde (ďalej aj „rozvrh služieb“) na III. štvrtrok 2010 z 26. júla 2010 sp. zn. Spr/872/2010 bol JUDr. M. S. v službe pohotovosti v období od 27. septembra 2010 do 11. októbra 2010.

Podľa rozvrhu služieb na IV. štvrtrok 2010 z 12. októbra 2010 sp. zn. Spr/1106/2010 bola JUDr. E. S. v službe pohotovosti v období od 22. novembra 2010 do 6. decembra 2010.

Z rozvrhu práce okresného súdu vyplýva, že v rozhodnom čase boli sudcovia JUDr. M. S. a JUDr. E. S. pridelení na výkon funkcie sudcu na trestnom úseku okresného súdu v oddelení 1T a 2T s tým, že u oboch sudcov odborom pôsobnosti bolo aj vybavovanie vecí súdneho registra Tp. Rozvrhom práce bolo určené, že pohotovostné služby vykonávajú sudcovia trestného úseku na základe štvrtročného plánu pohotovostných služieb, pričom sudcovia v pohotovosti konajú aj vo veciach súdneho registra Tp. Z rozvrhu práce vyplýva,

že súdny register Tp sa z hľadiska vecného delí na oddelenia s tým, že v oddelení 1Tp sudcovia v pohotovosti konajú okrem iných o väzbe obvineného v prípravnom konaní.

Z týchto skutočností vyplýva, že sudcovia JUDr. M. S. a JUDr. E. S. ako sudcovia trestného úseku vykonávajúci pohotovostné služby majú ako odbor pôsobnosti aj vybavovanie vecí súdneho registra Tp s tým, že konajú v každom z uvedených oddelení súdneho registra Tp, teda aj v oddelení 1Tp.

Na základe týchto skutočností možno uzavrieť, že sudcovia pre prípravné konanie JUDr. M. S. a JUDr. E. S. boli zákonnými sudcami pre konanie a rozhodovanie v právnej veci sťažovateľa sp. zn. 1 Tp/49/2010, ktorí boli určení podľa § 51 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v súlade s rozvrhom práce okresného súdu na rok 2010 a príslušným štvrtročným rozpisom pohotovostných služieb.

Krajský súd sa námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zaoberal a svoje rozhodnutie primeraným spôsobom odôvodnil. Nebolo potrebné, aby svoje závery výslovne podložil konkrétnymi ustanoveniami rozvrhu práce okresného súdu, pretože ide o bežne dostupné údaje, ktoré si mohol priamo overiť aj sťažovateľ (m. m. I. ÚS 386/2010).

Určenie zákonného sudcu rozvrhom práce tak, že o návrhu na vzatie do väzby alebo o žiadosti o prepustenie z väzby rozhodne sudca vykonávajúci v rozhodnom období službu pohotovosti, rešpektuje požiadavku, aby rozhodovanie o návrhu na vzatie do väzby, resp. o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bolo realizované nestranným súdom (m. m. IV. ÚS 3/08), a tiež garantuje, aby sa zabezpečila ústavná požiadavka urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy (m. m. III. ÚS 199/05, II. ÚS 142/07, II. ÚS 372/08), a tým aj právo sťažovateľa na kontrolu zákonnosti väzby v pravidelných intervaloch.

Z uvedených dôvodov je preto sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného základného práva sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Čo sa týka namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 2 ústavy možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 2 ústavy. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 2 ods. 3 ústavy označeným uznesením krajského súdu. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu ustanovenia čl. 2 ods. 3 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd, viazaný vymedzením porušiteľa jeho práv v petite sťažnosti, v súvislosti s námietkami sťažovateľa spojenými s vykonaním domovej prehliadky policajnými orgánmi nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že sťažovateľ má možnosť namietať nezákonnosť uvedeného postupu orgánov činných v trestnom konaní v ďalšom priebehu trestného konania (dokonca aj po rozhodnutí súdu prvého stupňa má možnosť namietať, že toto rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli zaobstarané zákonným spôsobom podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku). Ústavný súd k tomu dodáva, že v prípravnom konaní vykonáva v trestnom konaní dozor prokurátor (§ 230 Trestného poriadku). V tejto súvislosti môže obvinený žiadať prokurátora, aby preskúmal postup policajta (§ 210 Trestného poriadku). V rámci trestného konania sa obvinenému poskytuje celý systém opravných prostriedkov proti rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní, napr. sťažnosť (§ 185 Trestného poriadku), odvolanie (§ 306 a nasl. Trestného poriadku), dovolanie (§ 368 a nasl. Trestného poriadku) a pod. Na rozhodovanie o námietkach a výhradách proti postupu a rozhodnutiam orgánov činným v trestnom konaní ústavný súd nemá právomoc.

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou ústavný súd uvádza, že pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti rozhodnutia súdu druhého stupňa, ktorým potvrdzuje prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu, ústavný súd zároveň vychádza z toho, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a inštančne nadriadeného súdu (odvolacieho, resp. sťažnostného súdu) nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa v trestnom konaní aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí nielen všeobecných súdov, ale aj orgánov činných v trestnom konaní, ktoré boli vydané v priebehu príslušného trestného konania (m. m. IV. ÚS 350/09). Z uvedeného vyplýva, že je ústavne aprobovateľné, ak súd druhého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje a stotožňuje sa so závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, príp. so závermi, ku ktorým dospeli orgány činné v predmetnom trestnom konaní (vyšetrovateľ, prokurátor).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011